

ÖLÜMCÜL TEREYAĞLI TAVUK VAKASI

TARQUIN HALL

Britanyalı yazar ve gazeteci. 1969 yılında Londra'da doğdu. Hayatının uzun bir dönemini memleketinden uzakta, Pakistan, Hindistan, Kenya ve Türkiye'de geçirdi. Yedi romanı olan Hall'un, *Times*, *Sunday Times*, *Daily Telegraph*, *Observer* ve *New Statesman* gibi birçok gazete ve dergide yazıları yayımlandı. Bir dönem *Associated Press* haber ajansının Güney Asya büro şefliğini yaptı.

ZELİHA BABAYİĞİT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Psikoloji bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede yüksek lisans ve klinik psikoloji doktorası yaptı. İngiltere'de İngilizce ve psikolojik danışmanlık eğitimleri aldı. 1994 yılından beri çevirmen ve psikolojik danışman olarak çalışıyor. Evli ve iki çocuk sahibidir.

Ölümcül Tereyağlı Tavuk Vakası

© 2014, Büyülü Fener Yayınları.

The Case of the Deadly Butter Chicken

© 2012, Sacred Cow Media, Ltd.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Büyülü Fener Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Kitap editörü Zeynep Nuhoglu

Redaksiyon Bilge Ceren Şekerciler

Kapak Tasarımı Begüm Çiçekçi

Sayfa Tasarımı Mürüvet Durna

ISBN 978-975-252-126-1

1. Basım: Haziran 2014

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

TARQUIN HALL

ÖLÜMCÜL TEREYAĞLI
TAVUK VARAKASI

Bir Vish Puri Polisiyesi

Çeviri
Zeliha Babayiğit

Ax'a ve birlikte geçirdiğimiz çocukluğumuza...

tamadres.com

tamadres.com

Bu kitabın yazıldığı sırada rupi döviz kuru:

1 tl: Yaklaşık 20 rupi

1 dolar: 51 rupi

İç çamaşırlarına ve tüvit Sandown şapkasına kadar soyunmuş olan Vish Puri, karısının eski baskülüne çıktı. İbre hızla sağa kayıp 91'e gelirken Puri endişeyle seyrediyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. "Bir kilo fazlam var. Beni öldürecek."

Bir ayağını kaldırıp ağırlığını azaltmaya çalıştı, ancak değişen bir şey olmadı.

"İşe yaramıyor," diye içini çekerek yere indi.

Puri yatak odasının kapısının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra baskülü çevirip aletin altındaki paneli açtı, içindeki basit mekanizmayı ortaya çıkardı. Sonra basınç noktasını dizlerinin arasında sıktı. İbre 89 kiloyu gösterince dişlilerden birine bir kürdan soktu. Artık tartı maksimum seksen dokuz kilo gösterecekti.

"Tebrikler, Bay Puri, *saar*," dedi kendi kendine gülümseyerek. Çıkardığı işi bir kez daha gözden geçirdi.

"Bir diyet ağır ağır yaklaşıyor," dedi, çünkü dedektif sadece bir, en fazla iki hafta kazandığını

biliyordu. Son on beş günün bütün kaçamakları, sayısız tavuklu *frankie*, beş ya da altı *kathi roll* (nöbetteydi, başka ne yiyebilirdi ki!), Gymkhana Kulübü'nün pazar kahvaltısı büfesinden bol miktarda (Pinky Pinky puding karşı konulmazdı) faydalanmak, eninde sonunda etkisini gösterecekti.

Rumpi'nin ve o lanet Dr. Mohan'ın, Puri'nin yakasından düşmesine yetecek kadar bir süre boyunca diyet yapmak ve sembolik miktarda da olsa kilo vermek zorunda kalacaktı.

Neyse ki dualarına cevap bulduğunu düşünüyordu: Diyet hapları. Arabasının camına bırakılan broşüre göre haplar “mucizevi ve fevkalade sonuçlar” veriyordu.

Puri broşürü pantolonunun cebinden çıkarıp gözlerinin kendisini aldatmadığından emin olmak için tekrar okudu. “Koca bir *motu* olmaktan sıkıldınız, ama yine de *gulab jamun*'un tadını çıkarmaya devam etmek mi istiyorsunuz,” yazıyordu. “Cevap ZeroCal! İçinde, yağ moleküllerini insan sistemine geçmeden absorbe eden bir hale dönüştüren özel bir lif içeriyor. Böylece tatlılarınızı yemeye devam edebiliyorsunuz!”

Puri kendi kendine güldü. “Tatlı,” dedi. “Çok güzel.”

Merdivenlerin tepesindeki ayak seslerini işitince broşürü pantolonunun cebine soktu. Karısının sesi ayak seslerine eşlik etti: “Chubby? Hazır mısın? Yola çıksak iyi olur, değil mi? Trafik vardır şimdi.”

Dedektif kapıya gidip açtı.

“Burada ne işin var,” diye sordu Rumpi odaya girerken. “Yine hizmetkârları dinlediğini söyleme

bana. Bunu yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun Chubby.”

“Aslında sadece tartılıyordum.”

“Ve?”

Puri hevesle tekrar tartıya çıktı. Kürdan çıtırdadı, ama dayandı.

“Hımm, seksen dokuz kilo,” dedi karısı. “Demek ki bir kilo vermişsin. Hımm... Başlangıç için iyi. Ama şimdiye kadar bir düzelme görmedim.”

Kocasını baştan aşağı süzüp pamuklu atletinin altından kabank bir yastık gibi çıkıntı yapan göbeğini inceledi.

“Hâlâ biraz şey görünüyorsun... Şey, aslında biraz irileştiğini bile söyleyebilirim.”

“Gözlerin bozulmuş olmalı canım.”

“Gözlerimde bir şey olmadığına seni temin edebilirim,” dedi Rumpi, şüphe dolu bir sesle. “Umarım o tavuklu *frankie*’lerden uzak duruyorsundur,” diyerek içini çekti. “Bu senin iyiliğin için, Chubby. Rajiv amcaya ne olduğunu unutmazsın umarım.”

Ah, zavallı Rajiv amca. Geçen ay Mahindra Scorpio’nun direksiyonundayken kalp krizi geçirip Noida Otoyolu’nun barikatlarının yüz yirmi santimini parçalamıştı. Rajiv amcanın 54 yaşında, yani Puri’den yalnızca birkaç yaş büyük olduğu gerçeği Rumpi ve üç kızının dikkatinden kaçmamıştı. Annesi de bu konuda yorum yapma gereği duymuştu, üstelik üç baldızı, sayısız teyzesi ve birkaç küstah yeğeniyle birlikte. Gerçekten de herkesin herkesi tanıdığı ve herkesin bir başkasıyla ilgili yorum yapmaktan zerrece kaçınmadığı büyük Hint aile sistemi düşünüldüğünde,

dedektif de sağlıkla ilgili tavsiyelerden payına düşeni almıştı. En sinir bozucu olanı da hayatla ilgili görüşlerinin çoğunu Hindistan'ın *Cosmo* dergisinden alan on yedi yaşındaki yeğenin doğaçlama öğütleriydi.

Her ne kadar orta sınıf değişmekte olsa da yaşlılar hâlâ gençlerden üstün kabul edildiğinden, Puri yeğenine çenesini kapatmasını söyleyebilmişti. Ancak karısı söz konusu olduğunda böyle bir üstünlüğü yoktu.

“Evet, canım,” diyerek kocaman esnedi Puri. “şimdi üstümü değiştirsem iyi olur. Haklısın. Geç oluyor. Ayrıca yolda bir yere uğramam gerek.”

“Lütfen bana çalıştığını söyleme Chubby, özellikle de bugün.”

“Endişelenme canım. Yalnızca on dakika sürer,” dedi.

Puri uyguladığı titiz şampuanlama ve kremleme işleminden sonra biraz gevşek görünen bıyığıyla ilgilenmek için banyoya kaçtı. Önce ince, metal dişli özel bir tarakla bıyığını taradı. Sonra Wacky Tacky sürdü, yumuşak ve esnek olması için kurutma makinesiyle kuruttu. Sonunda uçlarını kıvrırarak simetrik bisiklet gidonu şeklini verdi.

“Pukka!”

Yatak odasına döndüğünde karısının tuvalet masasının önünde oturmuş, küpelerini taktığını gördü. Uzun, düz saçları, dökümlü, siyah ve altın rengi Benarasi sarisinin üstüne dökülüyordu.

Puri gidip karısının arkasında dikildi, ellerini zarif omuzlarına koyup gülümsedi.

“Tanıştığımız ilk günkü kadar güzelsin; aslında daha da güzel,” dedi.

Rumpi de aynaya gülümseyerek baktı. “Yok mu senin o tatlı dilin?”

“Eh, can çıkar huy çıkmaz,” dedi dedektif eğilip karısının başını öperken.

Ocak ayına has yoğun sis, bir gecede bütün Delhi’yi ve hızla artan banliyölerini kuşatmıştı. Puri gün ortasında –cinayetten sekiz saat önce– Güney Delhi’ye doğru yola çıktığında sis Gurgaon Otoyolu boyunca yükselen heybetli cam ve çelik binaları örtmeye devam ediyordu. Yeni Hindistan’ın bu işaret fenerleri fütürist cephelelerinden sürekli yansıyan gün ışığı olmayınca birden soluk ve sönük görünür olmuştu.

Hava da hâlâ can yakacak kadar soğuktu. Dondurucu olduğu söylenemez gerçi, ama kısa kış başkentin sakinlerini her zaman hazırlıksız yakalardı. Sınıfları ısıtacak araçlar olmadığından şehrin okulları geçen hafta kapatılmıştı. “Yük azaltma” nedeniyle sık sık elektrik kesintileri yaşıyordu. Ayrıca sabah gazeteleri Delhi’nin derme çatma *jhuggi*’lerinde yaşayan binlerce kişiden onlarca insanın öldüğünü haber veriyordu.

Ambassador’unun sisli camlarının ardından gördüğü kalın kazaklar giymiş cansız figürler Puri’ye, henüz parklak renkli, şişkin montların toplu üretime geçilmediği Viktoryen dönemin kutup kâşiflerini hatırladı. Bir çağrı merkezinin kapılarının dışında dikilen güvenlik görevlilerinin elektrikli bir ocağın başına toplandıklarını gördü. Çeneleri yaramazlık yaptığı için köşeye gönderilen bir öğrencininki gibi göğüslerine düşmüştü.